

Arrest

nr. 327 419 van 28 mei 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S.-M. MANESSE
Argonnestraat 30
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 mei 2025.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat S. MANESSE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 11 maart 2025 een verzoek om internationale bescherming in. Hij werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 26 maart 2025.

1.2. Op 8 april 2025 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen werd een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die op 13 februari 2024 bij arrest nr. X tevens verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde.

1.3. Op 13 mei 2025 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.4. De commissaris-generaal verklaart dit volgend verzoek om internationale bescherming op 20 mei 2025 niet-ontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U hebt de Dominicaanse nationaliteit en bent afkomstig uit Manoguayabo.

U hebt een eerste verzoek om internationale bescherming in België ingediend aan de grens op 11 maart 2025, nadat u tegengehouden werd door de luchthavenpolitie van Zaventem en een repatriëringspoging mislukte. Hierbij verklaarde u dat u actief was voor de politieke partij Partido de la Liberación Dominicana (PLD). Op verkiezingsdag 19 mei 2024 werd u ontvoerd en geslagen door de broers B. en R. A., die lid waren van de concurrerende partij Fuerza del Pueblo (FP). Zij dreigden ermee om u te doden als u uw politieke activiteiten niet zou stopzetten. U legde klacht neer bij de politie en was niet langer politiek actief. Op 20 december 2024 werd u op straat door de broers A. ineengeslagen en werden uw familieleden met de dood bedreigd. Op 25 januari 2025 werd er op u geschoten door twee personen op een brommer. U regelde een paspoort en visum en op 27 februari 2025 verliet u de Dominicaanse Republiek met een lijnvlucht. Ter staving van uw eerste verzoek legde u een document van de politie van Estebania de Azua d.d. 19 mei 2024 neer, waarin vermeld wordt dat u aangifte deed van ontvoering en mishandeling door B. en R. A.. Op 8 april 2025 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen enkel geloof gehecht kon worden aan uw politieke activiteiten en bijgevolg ook niet aan de vijandigheid met de broers A. en de incidenten die hieruit voortvloeiden. U kwam evenmin in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) heeft het door u ingestelde beroep tegen deze beslissing verworpen in zijn arrest nr. 326213 van 6 mei 2025. U legde bij de RvV nog een nieuwe klacht van 20 december 2024 neer. U diende geen cassatieberoep in.

Op 13 mei 2025 werd er nogmaals gepoogd om u te repatriëren, maar dit mislukte. Dezelfde dag diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. U houdt vol dat u sinds 2 januari 2024 politiek actief was bij 'Juventud Dominicana' en de PLD. De broers A., die lid zijn van de criminele bende Los Zetas, stuurden een video en een bericht naar uw broer W. waarin ze u met de dood bedreigen. Op 3 mei 2025 schoten de broers A. met een revolver naar uw broer bij u thuis. Een kogel kwam in de muur terecht. Dezelfde dag diende uw broer een klacht in bij de politie. Er werd niets gedaan met de klacht omdat de politie corrupt is.

Ter staving van uw huidig verzoek legt u de volgende documenten neer: een videobericht waarin een gemaskerde persoon u bedreigt; een screenshot van een dreigbericht; een klacht die uw broer op 3 mei 2025 bij de politie indiende naar aanleiding van de aanval op uw huis, inclusief een foto van een gat in de muur; en 4 video's van politiegeweld in de Dominicaanse Republiek.

Bij een terugkeer naar de Dominicaanse Republiek vreest u nog steeds om vanwege uw politieke activiteiten gedood te worden door de broers A..

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardig(d)en.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich bij uw tweede verzoek géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet worden verklaard.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen enkel geloof gehecht kon worden aan de vijandschap met de broers A. als gevolg van uw politieke activiteiten en aan de daaruit voortvloeiende incidenten en dat de RvV deze beslissing integraal volgde. U diende geen cassatieberoep in tegen dit arrest.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden

vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Aangaande de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, met name uw verklaringen over de dreigberichten van de broers A. die uw broer namens u ontving en de aanval door de broers A. bij u thuis, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de RvV werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven op te heffen.

Uw verklaringen dat u lid was van Juventud Dominicana (DVZ, schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, vraag 2.5) en dat de broers A. lid zijn van de criminele bende Los Zetas (ibid., vraag 5.1), elementen waar u eerder met geen woord over repte, zijn slechts blote post factum beweringen die bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen.

Met betrekking tot de nieuwe bewijsstukken die u aanbrengt, met name de dreigvideo, het dreigbericht en de klacht van uw broer bij de politie, kan, zoals reeds bij uw eerste verzoek werd aangestipt, herhaald worden dat stukken, om bewijskrachtig te zijn, dienen te kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is.

Bovendien betreffen de dreigvideo en het dreigbericht zaken waarvan de herkomst en de werkelijke persoon achter het profiel waarvan deze uitgaan niet kunnen worden nagegaan. Dergelijke berichten en video's kunnen eenvoudigweg in scène gezet worden of op verzoek verstuurd worden.

Wat betreft de klacht bij de politie zijn er gegronde redenen om aan te nemen dat het hier om een vervalst stuk gaat. Vooreerst deinsde u er in uw eerste verzoek niet voor terug om politiedocumenten van bedenkelijk allooï neer te leggen, zoals ook door de RvV opgemerkt werd. Vervolgens blijkt dat de header van zowel de klacht zelf als van de bijlage met foto een manifeste schrijffout bevat, waar geschreven staat dat het politiekantoor zich in Namoguyabo bevindt. Nochtans bent u afkomstig uit Manoguyabo en blijkt er überhaupt geen plaats met de naam Namoguyabo te bestaan. Dat een dergelijke fout zich in een officieel document zou bevinden is hoogst eigenaardig. Voorts mag er van een Dominicaanse politieagent redelijkerwijze verwacht worden dat hij het woord incidente ('incident') correct kan schrijven daar dit vanzelfsprekend tot het basisvocabularium van de politie behoort. In deze klacht staat er echter INSIDENTE te lezen. Tot slot is het merkwaardig dat uw broer, die Wil(...) heet, in deze klacht 'Wim(...)' genoemd wordt. Los van deze vormfouten kan er niet ingezien worden waarom uw broer de daders van de aanval, met name de broers A. zoals u verklaarde (DVZ, schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, vraag 1.1), niet met de politie deelde. De foto inbegrepen bij uw aangifte toont slechts een gat in de muur dat om het even welke oorzaak kan hebben en geenszins een bewijs is van een kogel die afgevuurd werd. Op basis van al deze vaststellingen kan er totaal geen bewijskracht aan dit stuk toegekend worden.

Uit de video's van vermeend politiegeweld, die u neerlegt ter ondersteuning van uw uitspraak dat de politie corrupt is (DVZ, schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, vraag 3.1), blijkt geen enkele link met u.

Gelet op het voorgaande brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Betreffende de algemene veiligheidssituatie in de Dominicaanse Republiek kan, overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er kan, in navolging van uw eerste verzoek, herhaald worden dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het gros van het geweld dat in de Dominicaanse Republiek plaatsvindt de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, gepleegd door individuele misdadigers of lokale bendes. Economische verrijking is hiervan het primaire doel. Het Commissariaat-generaal erkent dat er veel geweld van voornamelijk criminele aard is, doch benadrukt dat dit geweld geen uitstaans heeft met art. 48/4, § 2, c) Vw. Voor de toepassing van dit wetsartikel is immers vereist dat er sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Dominicaanse Republiek kadert evenwel niet in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. diefstal en losgeld). Het (crimineel) geweld in de Dominicaanse Republiek is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de Dominicaanse Republiek actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige

bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De informatie waar het Commissariaat-generaal zich op beroept, werd toegevoegd aan uw administratief dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing. Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 43 "*van de richtlijn 2013/32/EU*", van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van "*artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU betreffende de individuele beoordeling en het voordeel van de twijfel*", van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van "*het beginsel van behoorlijk bestuur in zijn vereisten van voorzorg, zorgvuldigheid en evenredigheid*". Tevens voert verzoeker een kennelijke beoordelingsfout aan.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. Hij uit kritiek op de beoordeling van de nieuwe elementen waarbij hij onder meer ingaat op het ontbreken van een objectieve en onafhankelijke deskundigheid, op de cumulatieve aard van het bewijs en op de vormfouten in de nieuwe documenten. Daarnaast stipt hij de onjuiste toepassing van het begrip "veilig land" aan en wijst hij tevens op de niet-naleving van het beginsel van non-refoulement waarbij hij nader ingaat op het gevaar van onmenselijke en vernederende behandeling en het verzuim om rekening te houden met de kwetsbaarheid. Tot slot meent verzoeker dat er geen toereikende motivering is en licht hij toe dat er sprake is van een stereotiepe en ontoereikende motivering met verwijzing naar de omkering van de bewijslast.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Voorafgaand

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de

richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Dit onderdeel van het middel kan in zoverre niet aangenomen worden.

Waar verzoeker in wezen de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, wordt erop gewezen dat deze plicht inhoudt dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt

van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er bijgevolg nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.2.4. Onderzoek van de nieuwe elementen

2.2.4.1. Verzoeker volhardt in zijn volgend verzoek in zijn eerdere vluchtmotieven. Hij vreest bij een terugkeer naar de Dominicaanse Republiek nog steeds gedood te worden door de broers A. vanwege zijn politieke activiteiten.

Ter staving van het huidig volgend verzoek werden op het CGVS volgende documenten neergelegd: een videobericht; een screenshot van een dreigbericht; een klacht die zijn broer op 3 mei 2025 bij de politie indiende, een foto van een gat in de muur en vier video's van politiegeweld in de Dominicaanse Republiek.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

2.2.4.2. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat het volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk moet worden verklaard omdat verzoeker geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt en dat het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die het geheel van motieven - die pertinent en draagkrachtig zijn, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat hij geen nieuwe elementen of feiten heeft aangebracht - kunnen weerleggen of ontkrachten. Het komt verzoeker toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij zoals hierna zal blijken echter in gebreke blijft.

2.2.4.3. Waar verzoeker in het huidig volgend verzoek opnieuw verwijst naar de motieven die hij in zijn eerste beschermingsverzoek aanhaalde, moet vastgesteld worden dat deze elementen reeds eerder door de commissaris-generaal en de Raad beoordeeld werden.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd:

"In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen enkel geloof gehecht kon worden aan de vijandschap met de broers A. als gevolg van uw politieke activiteiten en aan de daaruit voortvloeiende incidenten en dat de RvV deze beslissing integraal volgde. U diende geen cassatieberoep in tegen dit arrest.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Aangaande de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, met name uw verklaringen over de dreigberichten van de broers A. die uw broer namens u ontving en de aanval door de broers A. bij u thuis, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de RvV werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven op te heffen."

Hierbij kan het volstaan te verwijzen naar de eerdere beslissing van het CGVS en 's Raads arrest nr. 326 213 van 6 mei 2025.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van het huidig volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerder verzoek werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Hoewel dit echter niet wegneemt dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd, moet in casu het volgende aangestipt worden. Verzoeker blijft in het kader van zijn huidig volgend verzoek vasthouden aan zijn vluchtmotieven zoals uiteengezet in zijn eerste verzoek om internationale bescherming en reikt thans verder tevens elementen aan die een voortzetting vormen van een relaas dat ongeloofwaardig werd bevonden en waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken. Dat verzoeker verder borduurt op ditzelfde relaas, voegt niets nieuws of wezenlijks toe aan zijn dossier.

Inzake verzoekers bijkomende verklaringen en neergelegde documenten in het kader van zijn huidig volgend beschermingsverzoek wordt in de bestreden beslissing met reden als volgt overwogen:

"Uw verklaringen dat u lid was van Juventud Dominicana (DVZ, schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, vraag 2.5) en dat de broers A. lid zijn van de criminele bende Los Zetas (ibid., vraag 5.1), elementen waar u eerder met geen woord over repte, zijn slechts blote post factum beweringen die bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen.

Met betrekking tot de nieuwe bewijsstukken die u aanbrengt, met name de dreigvideo, het dreigbericht en de klacht van uw broer bij de politie, kan, zoals reeds bij uw eerste verzoek werd aangestipt, herhaald worden dat stukken, om bewijskrachtig te zijn, dienen te kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is.

Bovendien betreffen de dreigvideo en het dreigbericht zaken waarvan de herkomst en de werkelijke persoon achter het profiel waarvan deze uitgaan niet kunnen worden nagegaan. Dergelijke berichten en video's kunnen eenvoudigweg in scène gezet worden of op verzoek verstuurd worden.

Wat betreft de klacht bij de politie zijn er gegronde redenen om aan te nemen dat het hier om een vervalst stuk gaat. Vooreerst deinsde u er in uw eerste verzoek niet voor terug om politiedocumenten van bedenkelijk alloodi neer te leggen, zoals ook door de RvV opgemerkt werd. Vervolgens blijkt dat de header van zowel de klacht zelf als van de bijlage met foto een manifeste schrijffout bevat, waar geschreven staat dat het politiekantoor zich in Namogwayabo bevindt. Nochtans bent u afkomstig uit Manogwayabo en blijkt er überhaupt geen plaats met de naam Namogwayabo te bestaan. Dat een dergelijke fout zich in een officieel document zou bevinden is hoogst eigenaardig. Voorts mag er van een Dominicaanse politieagent redelijkerwijze verwacht worden dat hij het woord incidente ('incident') correct kan schrijven daar dit vanzelfsprekend tot het basisvocabularium van de politie behoort. In deze klacht staat er echter INSIDENTE te lezen. Tot slot is het merkwaardig dat uw broer, die Wil.(...) heet, in deze klacht 'Wim.(...)' genoemd wordt. Los van deze vormfouten kan er niet ingezien worden waarom uw broer de daders van de aanval, met name de broers A. zoals u verklaarde (DVZ, schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, vraag 1.1), niet met de politie deelde. De foto inbegrepen bij uw aangifte toont slechts een gat in de muur dat om het even welke oorzaak kan hebben en geenszins een bewijs is van een kogel die afgevuurd werd. Op basis van al deze vaststellingen kan er totaal geen bewijskracht aan dit stuk toegekend worden.

Uit de video's van vermeend politiegeweld, die u neerlegt ter ondersteuning van uw uitspraak dat de politie corrupt is (DVZ, schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, vraag 3.1), blijkt geen enkele link met u."

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat verweerder de bijkomende verklaringen van verzoeker en de neergelegde documenten wel degelijk concreet heeft beoordeeld. Verzoeker werpt op dat een objectieve en onafhankelijke analyse of deskundigheid ontbreekt en bekritiseert verweerders vormelijke appreciatie van de neergelegde documenten doch brengt geenszins dienstige argumenten bij die voorgaande concrete beoordeling ervan waaronder tevens een inhoudelijke beoordeling van de neergelegde klacht, die steun vindt in de stukken van het dossier, kan ombuigen. Er wordt in dit verband voorts aangestipt dat de commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten, quod in casu (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714).

Waar verzoeker nog verwijst naar 's Raads rechtspraak inzake vormfouten in documenten, wijst de Raad erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer verweerder zich niet heeft beperkt tot een vormelijke beoordeling van de documenten doch de documenten eveneens werden meegenomen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling waarbij dient herhaald te worden dat verzoekers relaas reeds eerder ongeloofwaardig werd bevonden (supra).

Verzoeker volhardt in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas en benadrukt de neergelegde documenten doch slaagt er niet in om verweerders bevindingen, die steun vinden in de stukken van het dossier, aan de hand van concrete elementen en valabele argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen.

Waar verzoeker nog opwerpt dat geen rekening werd gehouden met zijn kwetsbaarheid waaronder de impact van het ondervonden geweld op zijn psychische toestand, benadrukt de Raad in de eerste plaats dat in casu geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker - reeds in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek dat definitief negatief werd afgesloten - opgeworpen problemen. Daarnaast stelt de Raad vast dat in casu geen stukken voorliggen ter staving van psychische problemen of enige kwetsbaarheid waarmee verweerder diende te houden.

Met betrekking tot verzoekers verwijzing naar de specifieke situatie van zijn familieleden waaronder de bedreigingen ten aanzien van zijn broer en naar het recht op een gezinsleven dat door het EVRM wordt gewaarborgd, moet herhaald worden dat in casu geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers relaas waaronder de bedreigingen ten aanzien van zijn broer.

Inzake de eerbiediging van het familie- en gezinsleven, moet voorts worden onderstreept dat onderhavige beslissing, waarin overigens geen uitspraak wordt gedaan over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel, strekt er zich op geen enkele wijze toe het privé- en/of gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken of de volgens verzoeker nodige bescherming te bieden aan zijn familieleden. Het doel van een verzoek om internationale bescherming bestaat er geenszins uit om het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig

heeft tegen mogelijke vervolging in het land van herkomst omwille van één van de in het Vluchtelingenverdrag vermelde gronden (artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet) of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet).

Tot slot merkt de Raad op dat wanneer zoals in casu wordt getwijfeld aan het vluchtrelaas, er geen reden is om dit ongeloofwaardig bevonden relaas respectievelijk te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat hij in de Dominicaanse Republiek geen bescherming kan krijgen, is dan ook niet dienstig.

2.2.4.4. Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt nog aangestipt dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het vluchtrelaas waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken.

In de bestreden beslissing wordt volgende analyse gemaakt betreffende de veiligheidssituatie in de Dominicaanse Republiek:

“Betreffende de algemene veiligheidssituatie in de Dominicaanse Republiek kan, overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er kan, in navolging van uw eerste verzoek, herhaald worden dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het gros van het geweld dat in de Dominicaanse Republiek plaatsvindt de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, gepleegd door individuele misdadigers of lokale bendes. Economische verrijking is hiervan het primaire doel. Het Commissariaat-generaal erkent dat er veel geweld van voornamelijk criminele aard is, doch benadrukt dat dit geweld geen uitstaans heeft met art. 48/4, § 2, c) Vw. Voor de toepassing van dit wetsartikel is immers vereist dat er sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Dominicaanse Republiek kadert evenwel niet in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. diefstal en losgeld). Het (crimineel) geweld in de Dominicaanse Republiek is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de Dominicaanse Republiek actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De informatie waar het Commissariaat-generaal zich op beroept, werd toegevoegd aan uw administratief dossier.”

Door louter te wijzen op algemene informatie aangaande het gebrek aan bescherming tegen bedreigingen door niet-statelijke actoren en de straffeloosheid te benadrukken wat betreft bendes en samenspanning van de politie, brengt verzoeker geenszins dienstige argumenten bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse van verweerder is gestoeld niet langer actueel of correct zou zijn.

2.2.5. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in dit geval geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.2.6. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming.

Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.2.7. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet alsook artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, dringt zich niet meer op nu het volgend verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden dan ook niet dienstig.

2.2.8. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de aanwezigheid van nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, die de kans aanzienlijk vergroten

dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt. De Raad doet in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

2.2.9. In zoverre een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangevoerd, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de DVZ de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om een verzoeker, die een volgend verzoek indient, al dan niet persoonlijk te horen, behoort overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. De commissaris-generaal heeft het (volgend) verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.2.10. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.2.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend vijftientig door:

H. CALIKOGLU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU